

Ilustrazioa:
Kristina Fernandez

Gotzone Butron Kamiruaga

(Urduliz, 1965). Filosofian lizentziaduna eta liburuzaina. Zenbait literatur sari irabazi ondoren, hainbat egileko argitalpenen parte izan da, euskaraz zein gaztelaniaz. 2021ean, “Sardinerak” ipuin ilustratuaren testua idatzi zuen, eta, 2022an, Bizkaldatz “Jarraitzeko prest?” lehiaketako hasiera kontakizuna: “Nire Sarajevo”.

Goizone Butron Kamirunga

Gorte kaleko postaria

Alaiago dago Abel azkenaldian. Lehenen heltzen da postetxe bulegora, egunero-egunero. Lankideek burla pitin bat egiten diote, ea lana bera duen gustuko ala zerbitzuaren erabiltzaileek eguna poztzen dioten, ea oraingo kaleko bizikideak lehengoak baino algeragoak diren eta umore ona kutsatu dioten. Isekak iseka, ez da haserretzen. Gogoko du hiria esnatzen ikustea, gogoko kaleko argiak amatatu eta pertsianen hotsek egunsentiaren isiltasuna apurtzen duten unea.

Eskutitzak antolatu eta gurditxoarekin irteten da, bere egitekoari heltzeko prestu. Bulegoaren kanpoaldean, arroparen zimurrak tenkatu eta eskuekin orrazten du ilea, oraindik ireki gabeko denden erakusleihoen aurrean paratuta. Irribarre egiten du, hori kristaletan islatzen ez bada ere. Gorte kalea azkenerako uzten du. Badaki bertan esnatzen diren emakumeak nagiak atera ezinik ibiltzen direla jaikitzen direnean. Batez ere gauez bezeroak izan badituzte.

Haiientzat postalak izaten ditu gehienetan. Abel atari baten aurrean geratzen da, fardelak antolatzen dituelako plantak egin eta horietako bat irakurtzen du.

«Mija querida,

¿Cómo van las cosas por allá? Acá estamos todos bien. La abuelita también aunque se encamó por unas semanas. Te manda besos. Las niñas empezaron la escuelita. Están preciosas con sus uniformes nuevos. También te mandan muchos besos y abrazos. Muchas gracias mijita por tu último envío. Esperamos que te cuides y nos escribas pronto».

Samantak, Rosak, Claudiak edo Yasminek eskerrak ematen dizkio.

—Eskerrik asko, guapo!

Eta irakurtzeari ekiten dio emozioari ezin eutsirik, hantxe, postariaren aurrean, poza, tristura edo amorrua erakusteko lotsarik gabe, etxetik kanpo emandako denborak bisaia erraztatuta utzi izan balio bezala, gorputza mardulduta eta arrakalak ezabatuta. Abelek txundituta begiratzen dio, zeharka, disimuluan. Batzuetan, Claudiak, edo Samantak musu bat ematen dio, seme-alabei edo nebari edo amari bidali gabeko musu galdua. Egun osoan gordeko du ezpain bigunak masaillean utzi dioten hezearen oroitzapena, eta gauean ohean sartuko da, ezpain haiekin amets egiteko ilusioarekin.

Beste batzuetan, inoren aurrean dagoela ohartu gabe, bira egin eta atea ixten du burumakur Rosak, edo Yasminek, eta postaria goibel geratzen da. Ezinegonak jota amaitzen du lanaldia. Orga bulegoan utzi eta lankideak agurtu gabe alde egiten du, bere kasa, begiko distira galduta.

Hiri asko ezagutu ditu Abelek postalen bidez: Habana, Medellin, Abuya... Haietako batzuen aurrean aho zabalik geratu da, “Zein ederrak!”.

Posta zerbitzuaren erabiltzaileen senideak ere ezagutzen hasia da. Yasminen alaba bikiak amonarekin bizi dira sorterrian, baina diru nahikoa biltzen duenean, etxe bat lortu eta berarekin bizitzera ekarriko ditu. Horren esperoan bizi dira, eta besarkadak bidaltzen dizkiote amari postaletan, alboetako ertzak marrazki dibertigarri eta bihotzez beteta.

Samantaren osaba eta nebak ere ezagutzen ditu postariak. Aita ez. Horri buruz ez du hitzik leitu. Baina horiek ez zaizkio gustatzen, badakielako erloju bat edo kiroletako zapata berriak erosteko dirua eskatzeko idazten diotela, haien kapritxoak betetzea emakumearen betebeharra izango balitz bezala.

Inoiz, irakurri eta berehala, ezpainak tximurtu eta postala txikitu eta autoen gurpiletara bota du, biraoka. Abel ere muturtuta geratu da, eta bueltan, bulegoan, lankideek ohiko parrastarekin agurtu dute:

—Gaur ezetza eman al dizu neska-lagunak, ala?

Erantzun barik alde egin du postariak. Ez du merezi haiei gaizki esaka barrua hustea. Baina gogoeta eginarazi diote. Berak ez lioke Samantari halakorik eskatuko, behartsua iruditzen baitzaio andrea, nahiz eta aldian-aldian erloju berriarekin edo sasi-bitxiekin ikusten duen. Bezeroren baten erregalua, seguru asko.

Ezagutzen duen hiriren batetik ere heldu dira postalak, Santander, Zaragoza edo Irundik. Horiek ere ederrak, eza-gunak izanagatik. Eta bertan agertzen diren hitzak den-denak ulertzen ditu Abelek. Rosari ematen dizkio, edo Claudiari, eta horrek hitz batzuk murmurikatzen ditu irakurri ostean. Laster etxera joango dela ulertu dio, baina ez daki familiari bisita egitera ala betiko. Hala izango balitz, pena hartuko luke gizonak, horrek alde eginda beste bat etorriko dela dakien arren. Beti etorri ohi dira emakumezkoak kale honetara, munduko hainbat herrialdeetatik. Batzuk, euren kabuz; beste batzuk, taldeetan, apenas hiru esaldi ikasita bertokoekin aritzeko.

Gaur zoritxarreko berria irakurri du Abelek. Aspalditik gaixorik zegoen alabatxoa hil zaio Claudiari, edo Rosari, edo Samantari. Kontu handiz, postala gurditxoaren behealdean sartu, eta, arin, ondoko atarira abiatu da. Hurrengo aldian, keinu pikaro bat eginez berarentzat zeozer ote daukan galdetzean, bulegoan nahasmen handia daukatela erantzungo dio. Ezin berri hori eman. Gaur ez.